

Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-79/05)

(2005/C 93/29)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 17 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez U. Wölker'a i A. Aresu, działających w charakterze pełnomocników, przeciwko Republice Włoskiej.

Skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie podejmując wszelkich wykonalnych środków ostrożności w celu zapobiegania wyciekom substancji regulowanych i ich minimalizacji, w szczególności w zakresie obowiązku corocznej kontroli stacjonarnych urządzeń zawierających płyn chłodniczy w ilości powyżej 3 kg celem weryfikacji istnienia wycieków, Republika włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2037/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową⁽¹⁾;
- 2) obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne motywy:

Z dostępnych informacji wynika, że Republika Włoska nie przyjęła jeszcze środków w rozumieniu art. 17 ust 1 rozporządzenia (WE) 2037/2000.

⁽¹⁾ Dz.U. L 244 z 29.09.2000, str. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León, Sala de lo Social, wydanym dnia 28 stycznia 2005 r., w sprawie Anacleto Cordero Alonso przeciwko Fondo de Garantía Salarial

(Sprawa C-81/05)

(2005/C 93/30)

(Język postępowania: hiszpański)

W dniu 18 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León, Sala de lo Social, wydanym w dniu 28 stycznia 2005 r. w sprawie Anacleto Cordero Alonso przeciwko Fondo de Garantía Salarial.

Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León, Sala de lo Social, zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy obowiązek Państw Członkowskich do podjęcia wszystkich właściwych szczególnych lub ogólnych środków w celu zapewnienia wykonania zobowiązań wynikających z Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską lub z działań instytucji Wspólnoty (art. 10 Traktatu), oraz zasada pierwszeństwa prawa wspólnotowego przed prawem krajowym, oznaczają same z siebie i bez konieczności [przyjęcia] wyraźnych przepisów prawa krajowego w tym zakresie, przyznanie sądom krajowym uprawnienia do zaprzestania stosowania każdego rodzaju przepisów prawa krajowego, które byłyby sprzeczne z prawem wspólnotowym, niezależnie od ich rangi w hierarchii przepisów (rozporządzenia, ustawy lub nawet Konstytucja)?
- 2) a) Czy hiszpańskie organy administracyjne i sądowe, rozstrzygając o uprawnieniu pracownika, wobec pracodawcy którego ogłoszona została niewypłacalność, do otrzymania z Fondo de Garantía Salarial odszkodowania należnego mu w związku z zakończeniem umowy o pracę, zagwarantowanego na wypadek niewypłacalności przez ustawodawstwo krajowe, powinny stosować prawo wspólnotowe, pomimo iż dyrektywa 80/987/EWG⁽¹⁾, nie wymienia w sposób bezpośredni w art. 1 i 3 odszkodowań z tytułu zakończenia umowy o pracę?
- b) W przypadku odpowiedzi pozytywnej, to czy hiszpańskie organy administracyjne i sądowe stosując dyrektywę 80/987/EWG oraz regulacje prawa krajowego, które transponują treść dyrektywy, są związane zasadą równości wobec prawa i zakazem dyskryminacji wynikającymi z prawa wspólnotowego, w znaczeniu określonym wykładnią tutejszego Trybunału, pomimo, iż nie jest ona zbieżna z wykładnią analogicznego prawa podstawowego zawartego w Konstytucji Hiszpańskiej, przyjętą w orzecznictwie hiszpańskiego Trybunału Konstytucyjnego?

c) W przypadku odpowiedzi twierdzącej, to czy wynikająca z prawa wspólnotowego zasada równości wobec prawa nakłada obowiązek jednakowego traktowania przypadków, w których prawo pracownika do odszkodowania z tytułu zakończenia umowy zostało ustanowione w wyroku sądowym, oraz innych przypadków, w których odszkodowanie wynika z ugody pomiędzy pracownikiem i pracodawcą, zawartej przed sądem i za zgodą organu sądowego?

3) a) Czy w przypadku, gdy prawo Państwa Członkowskiego (już wcześniej), jeszcze przed wejściem w życie dyrektywy 2002/74/WE⁽²⁾, przyznawało pracownikowi prawo do uzyskania ochrony z instytucji gwarancyjnej na wypadek niewypłacalności pracodawcy w zakresie odszkodowania z tytułu zakończenia umowy, można przyjąć, że począwszy od wejścia w życie tej dyrektywy w dniu 8 października 2002 r., pomimo iż nie upłynął minimalny termin na jej transpozycję, Państwo Członkowskie stosuje prawo wspólnotowe w przypadku, gdy rozstrzyga o wypłacie przez instytucję gwarancyjną przedmiotowych odszkodowań z tytułu zakończenia umowy w związku z niewypłacalnością pracodawcy, które to odszkodowania zostały zasądzone po dacie 8 października 2002 r.?

b) W przypadku odpowiedzi twierdzącej, to czy hiszpańskie organy administracyjne i sądowe, stosując dyrektywę 80/987/EWG i regulacje prawa krajowego, które transponują treść dyrektywy, są związane zasadą równości wobec prawa i zakazem dyskryminacji wynikającymi z prawa wspólnotowego, w znaczeniu określonym wykładnią Trybunału, pomimo iż nie jest ona zbieżna z wykładnią analogicznego prawa podstawowego zawartego w Konstytucji Hiszpańskiej, przyjętą w orzecznictwie hiszpańskiego Trybunału Konstytucyjnego?

c) W przypadku odpowiedzi twierdzącej, to czy wynikająca z prawa wspólnotowego zasada równości wobec prawa nakłada obowiązek jednakowego traktowania przypadków, w których prawo pracownika do odszkodowania z tytułu zakończenia umowy zostało ustanowione w wyroku sądowym, oraz innych przypadków, w których odszkodowanie wynika z ugody pomiędzy pracownikiem i pracodawcą, zawartej przed sądem i za zgodą organu sądowego?

(¹) Dyrektywa Rady z dnia 20 października 1980 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczących ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy (80/987/EWG) Dz.U. L 283, z 28.10.1980 r., str. 23.

(²) Dyrektywa 2002/74/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. zmieniająca dyrektywę Rady 80/987/EWG Dz.U. L 270, z 8.10.2002, str. 10.

Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-82/05)

(2005/C 93/31)

(Język postępowania: grecki)

W dniu 17 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Marię Patakia, doradcę prawnego należącego do jej służby prawnej, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Greckiej.

Komisja wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że traktując procesy dopiekania lub odgrzewania wyrobów „bake-off” identycznie z pełnym procesem wyrobu chleba i poddając je wymogom ustawodawstwa dotyczącego piekarni, Republika Grecka wprowadza ograniczenie w przywozie z innych Państw Członkowskich i we wprowadzaniu na rynek grecki wyrobów „bake-off” oraz uchybia [w ten sposób] zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 28 WE;
2. obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. W drodze skargi Komisja została poinformowana, że z powodu braku szczególnej regulacji dotyczącej chleba i wyrobów piekarskich, które są albo częściowo upieczone albo upieczone całkowicie i zamrożone, metoda „bake-off” jest traktowana przez władze greckie jak pełny proces przygotowywania i wypieku chleba. Władze greckie zezwalają w związku z tym na krótkie dopiekanie lub odgrzewanie tych wyrobów w punkcie sprzedaży jedynie wtedy, gdy spełnia on wszelkie wymogi przewidziane dla piekarni, mimo iż metoda „bake-off” obejmuje jedynie krótkie dopiekanie częściowo upieczonego chleba lub odgrzewanie zamrożonego całkowicie upieczonego chleba i nie obejmuje żadnego z wcześniejszych etapów przygotowywania i wypieku. W związku z tym wyroby „bake-off” mogą zostać wprowadzone na grecki rynek albo przez punkty sprzedaży spełniające wymogi przewidziane dla piekarni, po dopieczeniu lub odgrzaniu, albo przez sklepy ogólnospożywcze jako częściowo upieczone lub zamrożone wyroby piekarskie wymagające późniejszego upieczenia lub odgrzania przez konsumenta. W obydwu przypadkach, zdaniem Komisji, wyroby „bake-off” są odpowiednio mniej atrakcyjne dla konsumenta niż inne wyroby piekarskie.